

“Uit de overlevering is gebleken dat een massa liederen tot het cultureel erfgoed van ons volk hebben behoord. Tal daarvan zijn verdwenen, maar niettemin is het treffend hoeveel materiaal toch nog aan de vernietiging ontsnapt is.

Na jarenlang verzamelen worden we nog steeds verrast door mensen die ons een privéverzameling ter beschikking stellen en in het beste geval een eigen repertorium ten gehore brengen. Telkens als dit gebeurt staan we verwonderd over de verscheidenheid van het materiaal en de ons vaak onbekende nieuwigheden die de gewezen buurtzangers voor ons opdelven.

Ons veldwerk begon in maart 1963, d.w.z. ruim twintig jaar geleden, en heeft als resultaat gehad dat ongeveer duizend liederen op geluidsband opgenomen werden en een verzameling van vliegende blaadjes kon aangelegd worden.”

(...)

“Het marktlied, dat als genre deel uitmaakt van het volkslied in het algemeen, is gegroeid uit de middeleeuwse zangen van troebadoers, is eenvoudiger en minder gekunsteld maar heeft evenwel hetzelfde doel: nieuws brengen enerzijds en verstrooiing bezorgen anderzijds.

Het marktlied en de zanger, thans uit het straatbeeld verdwenen, waren tot in het midden van onze 20ste eeuw een normaal verschijnsel en behoorden tot het bestaan van onze volksgemeenschap en door het ontbreken van radio en ander geluidsreproducerende apparatuur zorgde het volk zelf voor de muzikale omlijsting in zijn leven.

De volkszang was een deel van zijn bestaan want niet alleen luisterden de mensen aandachtig naar de liedjeszanger maar de meesten zongen mee om de teksten later thuis, op straat of in de herbergen te hernemen.”

(Julien De Vuyst in “Marktzangersliederen uit Erpe-Mere”,
Heemkundige Kring Erpe-Mere, 1984, pag. 1)